

Arrest

nr. 122 462 van 14 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 30 januari 1980 en 11 augustus 1983.

De verzoekende partijen dienen op 19 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2013, met kennisgeving op 10 oktober 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

S., V. (...) (RR: (...)) geboren te Leninakan op (...)

S., A. (...) (RR: (...)) geboren te Leninakan op (...)

+ kinderen:

S., A. (...) geboren te Gumri op (...)

S., A. (...) geboren te Gumri op (...)

S., V. (...) geboren te Brugge op (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 25.06.2013 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 19.07.2013 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Eveneens op 13 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 aan elk van de verzoekende partijen. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing merkt de Raad ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vorderingen volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en er niet in slagen bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben, hetgeen door de verzoekende partijen niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM.

Hieronder wordt vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing evenwel geen afbreuk doet aan hetgeen voorafgaat.

Uit het tweede middel, dat integraal gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Samengevat voeren de verzoekende partijen met betrekking tot vermeende schending van artikel 3 EVRM aan dat hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog niet definitief beslecht is nu zij in huidig verzoekschrift eveneens de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van deze laatste bepaling aanvechten, dat er niet wordt gemotiveerd aangaande de medische problematiek in de tweede en derde bestreden beslissing en dat zij in Armenië geen beroep kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen daar de gezondheidszorg er beperkt is en niet voor iedereen toegankelijk.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat het betoog betreffende de situatie in hun land van herkomst niet ondersteund wordt door stukken of verwijzingen naar rapporten of andere concrete elementen. De Raad kan aldus op basis van een dergelijk algemeen betoog van de verzoekende partijen ook niet vaststellen dat de verwerende partij is tekortgekomen in haar plicht om eventuele aanwijzingen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM op rigoureuze wijze te onderzoeken. De Raad wijst er op dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De verzoekende partijen laten evenwel na in het verzoekschrift aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden bevelen. Zij verwijzen in de eerste plaats slechts naar de eerste bestreden beslissing, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de medische problemen van de minderjarige dochter onontvankelijk werd verklaard en stellen anderzijds dat geen gewag wordt gemaakt van de medische problematiek van de tweede verzoekende partij, waarbij dient te worden

opgemerkt dat zij voor het eerst melding maken van een dergelijke problematiek in hoofde van de tweede verzoekende partij in het kader van voorliggend verzoekschrift. Zij kunnen de verwerende partij niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met gegevens waarvan zij nog niet in kennis was gesteld.

Voorts laat het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen, ook al zou dit op onterechte wijze geschied zijn, op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Een hangend beroep tegen de beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geen schorsende werking en belet niet dat aan de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt.

Verder zal uit de bespreking blijken dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel hebben aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt.

Bovendien kan worden gewezen op de arresten met nummers 55 778 en 55 779 van de Raad van 9 februari 2011 waarbij de verzoekende partijen, naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet werd aldus destijds reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zoals reeds vastgesteld brengen zij in casu geen nieuw elementen in deze zin aan.

Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen te worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt nu niets een ernstig zieke vreemdeling verhindert om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Bovendien hebben de tweede en derde bestreden beslissing geenszins tot gevolg dat de verzoekende partijen naar het land van herkomst dienen terug te keren.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij een belang hebben bij het ingediende beroep voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing om reden dat niet aangetoond wordt dat de vernietiging van de bestreden beslissingen hen een voordeel kan opleveren.

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“4.1.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen. derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekers geschaad.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers onterecht dat de graad van ernst van de ziekte waaraan de tweede verzoekster lijdt niet zou vermeld staan in het neergelegde standaard medisch attest.

4.1.2.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Op basis van de aanvraag tot machtiging tot verblijf omwille van medische redenen en het daarbij gevoegde neergelegde standaard medisch getuigschrift, is het niet te begrijpen hoe de Dienst Vreemdelingenzaken tot haar besluit komt.

In het standaard medisch attest ingevuld door dokter D. (...) dd. 25/06/2013 wordt de diagnose van enterische cyste gesteld, met als lengte 56.3cm en gewicht 4.78kg. De bepaling van de afmeting en het gewicht van de cyste impliceert zonder enige twijfel een zekere graad van ernst.

Momenteel werd nog geen behandeling voorgeschreven, maar een adequate follow-up via een driemaandelijks echografie is noodzakelijk teneinde in de toekomst de meest adequate behandeling te kunnen volgen.

In het arrest nr. 69 398 dd. 28 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd reeds gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient rekening te houden alle elementen die vermeld staan in het standaard medisch getuigschrift teneinde te oordelen of de graad van de ernst werd vermeld:

"Geheel ten overvloede merkt de Raad op de de verzoekende partijen onder vraag D melding maken van 'issue fatale possible' indien de behandeling zou worden stopgezet en op vraag E (verder vermoedelijk verloop van de ziekte) antwoordt 'possible évolution du membre rup' alsook 'possible (et probable) évolution en décompensation cardiaque'. Op zijn minst bevatten deze antwoorden een indicatie aangaande de graad van de ernst van de ziekte. Het hiervoor geciteerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt enkel dat het standaard medisch getuigschrift een beschrijving dient te bevatten aangaande de graad van de ernst, echter blijkt nergens uit dit wetsartikel dat dit in een bepaalde rubriek dient te worden vermeld. Het volstaat dienaangaande dat de graad van de ernst van de ziekte ergens wordt vermeld op het standaard medisch getuigschrift.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht."

(arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 69 398 van 28 november 2011 in de zaak RvV 78 847/11)

Het oordeel omtrent het feit of er al dan niet uitspraak werd gedaan over de graad van ernst van de aandoening werd gedaan door een ambtenaar. Een ambtenaar, zonder enige medische scholing, is niet de geschikte persoon teneinde te oordelen over de gevolgen van een aandoening en teneinde te oordelen of een aandoening, in casu een enterische cyste met een lengte van 56,3cm en een gewicht van 4,78kg niet sowieso een bepaalde graad van ernst impliceert.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat uitspraak wordt gedaan over de aanwezige graad van ernst door een ambtenaar die niet medisch onderlegd is.

4.1.3.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met alle feitelijke elementen aanwezig in het dossier.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat. aangezien in het neergelegde medische attest wel melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening, zij het op impliciete wijze.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze zich niet steunt op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissing zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht geschonden.

4.1.4.

Niettegenstaand de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een prima facie beoordeling dient uit te voeren, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken wel de plicht om omzichtig en zorgvuldig te werk te gaan.

Het standaard medische getuigschrift die bij de medische regularisatieaanvraag werd gevoegd, vermeldt duidelijk alle gevraagde gegevens zoals door artikel 9ter §3, 3° Vreemdelingenwet worden vereist.

4.1.5.

De bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient derhalve vernietigd te worden.”

4.1.2. De verwerende partij laat na een nota in te dienen.

4.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, meer bepaald §3, 3° van deze bepaling, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, omdat het standaard medisch getuigschrift van 25 juni 2013 niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet nu het geen enkele uitspraak zou doen omtrent de graad van ernst van de ziekte en er bij de initiële aanvraag geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model. Daar alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen te zijn vervuld op het ogenblik van het indienen van de initiële aanvraag dient de aanvraag in casu onontvankelijk te worden verklaard.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, luidde op het ogenblik van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.
(...)”

Uit artikel 9ter, § 3, 3° juncto artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden (zie RvS 25 september 2012, nrs. 220.745 en 220.747).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift dat voorgelegd werd niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. In casu wordt vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte en dat geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd werd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.

De vaststelling dat één van de verplichte vermeldingen niet voorkomt in het standaard medisch attest, hetgeen leidt tot de onontvankelijkheid van de aanvraag, is een beoordeling die gedaan wordt door een attaché en niet door een ambtenaar-geneesheer zoals de verzoekende partijen onterecht voorhouden. Zulks kan geenszins worden vergeleken met een beoordeling van de graad van de ernst. Enkel indien de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, wordt deze voorgelegd aan de ambtenaar-geneesheer die dan de graad van de ernst, zoals vermeld in het standaard medisch attest, zal beoordelen. In casu is er geen sprake van een ontvankelijke aanvraag. De kritiek van de verzoekende partijen ter zake kan dan ook niet worden aangenomen.

De Raad wijst er op dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder *“punt B/ DIAGNOSE”* een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de *“ernst van de aandoeningen”* en is er geen specifieke vraagstelling over de *“graad van ernst”* voorzien. Daarom volstaat het dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan deze in het genoemde punt B (RvS 25 september 2012, nr. 220.747).

Blijkens het administratief dossier hebben de verzoekende partijen bij hun aanvraag, die gebaseerd is op de medische problematiek van hun op 3 maart 2013 geboren dochter, een standaard medisch getuigschrift gevoegd van 25 juni 2013, ingevuld door dr. Y.D. In dit attest wordt onder het punt *“B/ DIAGNOSE”* met betrekking tot de aandoening van hun dochter het volgende aangegeven door de behandelende arts: *“enterische cyste, eerder dan een ovariële of machuscyste”*. De arts vermeldt hierbij tevens *“lengte: 56,3 cm”* en *“gewicht: 4,78 kg”*. Onder punt *“C/Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B”* wordt aangegeven dat er geen behandeling is ingesteld, wel follow up, en dat er binnen 2 à 3 maand een controle dient te gebeuren. Als voorziene duur van de noodzakelijke behandeling geeft de arts aan *“te bepalen in functie van de diagnose”*. Tenslotte wordt onder het punt *“D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet ?”* gesteld dat *“voor het ogenblik niet te bepalen, in functie van de evolutie”*, en gevraagd naar de evolutie en prognose van de aandoeningen antwoordt de arts *“patiëntje is voor het ogenblik in follow up via echografie driemaandelijks”*.

De verzoekende partijen maken met hun betoog echter op geen enkele wijze aannemelijk dat het door hen voorgelegde standaard medisch getuigschrift, in weerwil van het oordeel van de verwerende partij, wel de graad van ernst van de aandoening bevat, te meer uit het medisch attest blijkt dat nog niet zeker kan worden vastgesteld aan welke aandoening de betrokkene lijdt en dat er nog geen behandeling is opgestart doch slechts om de drie maanden een controle zal plaatsvinden. De verzoekende partijen erkennen dat er nog geen behandeling is voorgeschreven en weerleggen niet dat uit de algemene gegevens en voorlopige vaststellingen weergegeven in het medisch attest op zich geen graad van ernst van de niet nader bepaalde aandoeningen kan worden afgeleid.

Waar de verzoekende partijen stellen dat *“In het standaard medisch attest ingevuld door dokter D. (...) dd. 25/06/2013 wordt de diagnose van enterische cyste gesteld, met als lengte 56.3cm en gewicht 4.78kg. De bepaling van de afmeting en het gewicht van de cyste impliceert zonder enige twijfel een zekere graad van ernst.”*, meent de Raad dat deze gevolgtrekking door de verzoekende partijen te wijten is aan een verkeerde lezing van het medisch attest, nu de veronderstelling van de verzoekende partijen moeilijk kan worden aangenomen wetende dat hun dochter op het ogenblik van het opstellen van het standaard medisch getuigschrift nog geen vier maanden oud was. Aangenomen kan worden dat de behandelende arts evenwel doelt op de lengte en het gewicht van de dochter van de verzoekende partijen.

In de mate dat de verzoekende partijen voorhouden dat de graad van ernst kan worden afgeleid uit de diagnose van *“enterische cyste”*, wijst de Raad er op dat artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat het standaard medisch getuigschrift drie zaken moet vermelden, met name: de ziekte waaraan de aanvrager lijdt, de graad van ernst van deze ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling. De graad van ernst van de ziekte en de ziekte zelf zijn twee vermeldingen die conform artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet duidelijk van elkaar zijn onderscheiden. Het gaat dan ook niet op te stellen dat de graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de benaming van de ziekte an sich. De aard van de medische probleemstelling is in de aanvraag omschreven, de graad van ernst niet.

Voorts maken de verzoekende partijen niet duidelijk met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, kan er op gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partijen het redelijkheidsbeginsel geschonden achten, wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan verwezen worden naar de bespreking onder punt 3.

Het middel is, voor zover ontvankelijk ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN